

Nr 34.

Av herr **Ericson** i Boxholm, *angående revision av gällande bestämmelser om mantalsskrivning.*

Ända sedan 1918 års fattigvårdslag blev antagen har individens mantalsskrivning varit bestämmande för hans hemortsrätt i fattigvårdshänseende. Mantalsskrivningsförfarandet i städer och landskommuner har på grund härav kommit att beaktas i högre grad än vad tidigare varit fallet. I de borgerliga kommunerna finnas numera i allmänhet utsedda personer med uppdrag att vaka och svara i mantalsskrivningsmål, vilket i regel förr överläts åt pastorsämbetet att ombestyra.

Detta aktgivande med avseende å mantalsskrivning, torde icke vara förestavat av något utvidgat intresse för en noggrann registerföring, utan torde mera få betraktas såsom skyddsåtgärder för att söka förhindra att den eller de få sin hemortsrätt i kommunen fastslagen genom mantalsskrivningen. Denna skyddsåtgärd som kommunerna använda sig utav är ju helt naturlig. Men det är på detta område som »sockenkriget» om de fattiga numera föres, varom ock det alltjämt stegrade antalet mantalsskrivningsprocesser bär vittne.

Fattigvårdslagens bestämmelser, att den faktiska mantalsskrivningen skall vara grundläggande för hemortsrätten, angiver visserligen i konkret form i vilken kommun en person skall ha sin hemortsrätt, men den lämnar inga garantier mot att ett fastslående, efter dessa grunder, kan innebära en orättvisa, i de fall då det befinnes att personens mantalsskrivning av ena eller andra anledningen är oriktig.

En persons mantalsskrivning kan i flera avseenden vara oriktig, vilket med några exempel må belysas.

En person kan vid flyttning uttaga sina betyg, bosätter sig i en annan kommun, men inlämnar icke sitt betyg till inflyttningskommunen.

Ett pastorsämbete kan uraktlåta eller förbise att i rätt tid lämna underrättelse till annan kommun om avflyttningen.

Pastorsämbetet mottager icke underrättelse om inflyttningen, eller som det förekommit nekar att kyrkobokföra personen i fråga.

En fastighetsägare uraktlåter att göra anmälan om in- eller utflyttning i sina lägenheter.

I alla dessa fall, vilka försiggå utan några som helst efterräkningar för de felande, blir i regel en persons mantalsskrivning oriktig, och den hemortsrätt som baseras härpå orättvis.

Utan att i detta sammanhang kunna peka på eller föreslå förändringar av vissa paragrafer i mantalsskrivningsförordningen, har jag härmed

velat framvisa de brister som förefinnas och som äro av sådan beskaffenhet att de medföra beklagansvärda konsekvenser för såväl kommuner som enskilda.

För att få fram klarare och även strängare bestämmelser för såväl den enskilda individen som de myndigheter, vilka hava att handlägga bestyret härutinnan, torde förordningen om mantalsskrivning böra bli föremål för en mera allmän omarbetning eller revision.

Med stöd av ovanstående får jag sålunda hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville företaga en allmän revision av gällande bestämmelser i fråga om mantalsskrivning i syfte att ovan påtalade olägenheter måtte bliva i möjligaste mån avhjälpda.

Stockholm den 16 januari 1934.

F. O. Ericson,
Boxholm.